

[Lone Dybkjær]

Så synes jeg godt nok, at det var pudsigt, at ordføreren, hr. Svend Auken, hængte sig lidt i dette med, at vi opfordrede regeringen. I al beskedenhed er socialdemokratiet, SF og VS og vi i andre sammenhænge jo kommet med forskellige opfordringer til regeringen, som regeringen er gået imod, men som regeringen så alligevel har skullet fremsætte forslag om. Jeg kan på stående fod nævne ting som a-kraft, fælles forældremyndighed, landbrugets finansieringsreform, og hvad ved jeg. Der er utallige, og derfor synes jeg måske ikke, at den parlamentariske fremgangsform er så usædvanlig.

Vores udgangspunkt er selvfølgelig det, som vi også har anført i forslaget, nemlig vores oprindelige forslag om medeje. Det vil klart være vores udgangspunkt i forhandlingerne, men det er også klart, at skal vi nå nogle ordninger på dette felt, så skal der naturligvis føres nogle forhandlinger, og så er der nogle, der skal give sig. Alle skal formentlig give sig under en eller anden form, og jeg oplevede også socialdemokratiet som værende villig til måske at foretage en åbning.

Jeg oplevede nok de borgerlige partier som meget negative, idet de kun ville have frivillige ordninger. Vi er klart tilhængere af obligatoriske ordninger. Vi mener ikke, vi kommer nogen vegne med det frivillige, og derfor har vi også skrevet, at medejeordningen skal være obligatorisk, men til en begyndelse kun for de større virksomheder. Endvidere har vi sagt, at det overlades til de ansatte i de enkelte virksomheder at udfylde rammerne. Det er også en bemærkning til hr. Tørnæs, som sagde, at der skulle være valgmuligheder. Ja, der er også valgmuligheder i vores forslag. Der er valgmuligheder inden for de rammer, der skal udfyldes, og det er noget meget vigtigt. Endelig skal det være personligt. Her synes vi, vi har fundet en balance mellem det personlige medejerskab og det solidariske.

Hr. Svend Auken pegede på, at der var forskel på den kreds, der ejede, og dem, der var medarbejdere, og det er korrekt. Det er et forsøg på at finde en balance mellem det personlige ejerskab og det solidariske eller det fælles ejerskab. Det er den tanke, der ligger bag, og det er derfor, vi er nået frem til dette forslag. Vi føler stadig væk, at det er

det bedste, der ligger på bordet, og det er der i og for sig ikke noget mærkeligt i.

Den socialdemokratiske ordfører var inde på, at man også skulle lave aftaler mellem medarbejderne og virksomhedsejerne. Her er vi nok mere absolutte. Vi har jo aldrig accepteret fondsdannelsen – altså den gamle diskussion om den centrale fondsdannelse – alene af den grund, at vi mener, der ville være så mange muligheder for at undgå at få medarbejderkapitalen placeret på virksomhederne, at vi ikke kunne acceptere det. Derfor har vi været strengere i vores krav end socialdemokratiet og har ikke rigtig accepteret frivilligheden på det plan, som socialdemokratiet lægger op til.

Som vi har været inde på i tidligere debatter om dette spørgsmål, er det afgørende for os, det, som vi mener er vigtigt – det være også sagt til de borgerlige partier – at man også på dette felt får medindflydelse, og det kan kun ske ved, at der også kommer en økonomisk medindflydelse og et økonomisk medansvar. Vi kobler også de to ting sammen, medindflydelsen og medansvaret, og vi tror ikke, demokratiet kan udvikle sig på en konstruktiv måde, hvis ikke vi også på dette felt får en ny udvikling i gang.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg kan helt bekræfte det, fru Lone Dybkjær sagde om, at vi faktisk er enige i metoden. De partier, der ønsker en forpligtende ordning, overskudsdelingsordning og medejendomsretsreform, sætter sig sammen med hver deres udgangspunkt og ser, om de kan finde en fælles platform. Det har jeg svaret klart positivt på fra socialdemokratiets side. Vores forslag fra 1979 i forhold til forslaget fra 1972 var jo netop udtryk for en åbning og blev også i sin tid anerkendt som en åbning i retning af at nå til enighed med andre partier, og jeg synes egentlig ikke, at fru Lone Dybkjærs bemærkninger her i dag har gjort det sværere. Det, der stadig væk for mig er helt uforståeligt, er spørgsmålet, hvad vi egentlig skal blande regeringen ind i dette her for. Arbejdsministeren er jo et høfligt menneske, i hvert fald i denne sag absolut et høfligt menneske. Hun har sagt nej. Den konservative ordfører har sagt nej. Hr. Tørnæs har sagt nej, og de to mindre regerings-